

WILD!

In het land waar het op dinsdag altijd regent, was het woensdag. De chef-kok van restaurant PAPILLO was slechtgemutst. De regen sausde die dag namelijk ook onverdroten naar beneden.

‘Ik lust je rauw, groentje!’ snauwde hij naar de kersverse dessertkok. Die had net per ongeluk (leek het) een klodder chocolade in een van de frituurmanden gekapulteed. Toch een fraai staaltje van culinaire ballistiek, voorwaar; het was van dezelfde orde als het omhooggooien van pannenkoeken of het zwierige jongleren met pizza’s. De werkplek van Tore was immers ettelijke stokbroodlengtes verwijderd van de brand- en sishaard van chef-kok Rudy.

‘*Slay no more,*’ mompelde de polyglotte Meredith, een duvelinnetje-doet-al dat alle kook-, look- en rookproblemen in het keukenvagevuur van restaurant PAPILLO diende op te lossen en dit wonder boven wonder ook vaak deed. Ze trad ook als wrevelagente op tussen veeleisende gasten en overspannen keukenpersoneel. En bovenal slaagde ze er meestal ook in dat heethoofd van een Rudy te sussen.

‘Godverse keukenc clown!’ foeterde Rudy. ‘Dat is hier nog maar een week en...’
‘Maar het was per ongeluk, chef!’ zei Tore.
‘Taarteklaai.’

Het was het wildseizoen van de pechvogels. Mensen wilden angsthazen en hoenderachtige bos- en veldbewoners opeten, geflankeerd door flonkerende wijnen waarin de okeren en paarse herfst zich weerspiegelde. Chef-koks zweetten zich een vetlaag minder; hun personeel moest het vaak ontgelden.

Het was in deze constellatie van leenroerige tijden voor afgeknald wild en likkebaardende mensen dat meneer Cyriel aan tafel 12 in het alom geprezen PAPILLO zich tegen zijn vriendin Amber liet ontvallen:

‘Tiens, al eens op gelet? De meeste chef-koks zijn mannen. Dieren koken en kindjes kopen... Hm... Dat is te veel gebrad en gebroed ineens hé... Hi hi hi... Vrouwen kunnen dat niveau blijkbaar...’

Verder was zaakvoerder Cyriel Deforche van de firma *ClothPlus* niet gekomen. Directiesecretaresse Amber had niet gearzeld tussen het glas water of het glas rode wijn. Van het aangelaat van meneer Cyriel – een gesperde ster van verbijstering – biggelde nu een soortement bleek bloed. Overgeleverd aan een gamma van gevoelens keek hij schuld bewust naar het geultje tussen haar borsten, waar

zich ook een riviertje rood een weg zocht. Ondertussen voelde hij vele ogen branden in hun richting.

‘Blijkbaar, Cyriel, blijkbaar ???!’

Meneer Cyriel zweeg als vermoord, bang voor een tweede waterval, nou: wijn-douche.

‘Heeft zo’n chef-lul al eens een kind uit die lul geperst? Zijn buik opengereten met een van zijn keukenmessen om er een klein chefje uit te sleuren? En dan zeventien jaar lang voor dat bloederige ding gezorgd? Hé Cyriel? Heb je daar ooit al eens aan gedacht?’

‘...’

Meneer Cyriel reageerde nog steeds niet. Hij begon nu met langzame bewegingen de rode zee over zijn gezicht en kleren in te dijen en te deppen, terwijl Bach nu even manifester weerklonk: ergens had iemand ijlings aan een volumeknopje gedraaid. Amber negeerde het riviertje Bordeaux tussen haar tieten.

En toen zwierden de keukendeuren open en dicht, en kwamen de patrijzen eraan, terwijl chef-kok Rudy de ober even in de gaten hield door een patrijspoortje.

‘Amber... potverdorie toch...’ mompelde Cyriel, terwijl hij vanuit zijn ooghoeken de *collateral damage* in het restaurant probeerde op te nemen. Dat viel tegen: zowat iedereen zat ze aan te gapen. Gelukkig kwamen de gebraden vogels eraan. De ober negeerde het slagveldje volkomen en lichtte vrolijk de stolpen van boven de borden.

‘Alstublieft, mevrouw, meneer. Smakelijk.’

‘Hm.’

‘Dank u.’

Gedempt gepraat nam weer een aanvang, maar het was duidelijk dat het heren der nog over de overval met rode wijn ging.

‘Wat bezielt je toch...’

‘Besef je eigenlijk wat je gezegd hebt?’

Cyriel Deforche van *ClothPlus* verfrommelde zijn met wijn doordrenkt soepservet tot een bloederig propje.

‘t Was maar om te lachen, Amber.’

‘t Was inderdaad maar om te lachen, Cyriel, om zuur en groen te lachen. Zie ze nu loeren allemaal. Bah, ik heb helemaal geen trek meer.’

‘Ze kijken, Amber...’

‘Pff... *ClothPlus* is toch niet beursgenoteerd hé. Dàt ze kijken...’

‘Maar zie mij hier nu zitten!’

‘Ja ja... de bevlekte ontvangenis hé. Eigen schuld, dikke bult.’

‘Kon je je dan niet beheersen? We zijn hier wel in de PAPILLO hé.’

‘Beheersen?! Bij zo’n godgeklaagde opmerking? Dat kon ik niet over mij heen laten gaan hé! Het is niet omdat...’

‘Was dat nu zo erg, Amber?’

‘Stop maar dat ge-Amber; je wint er niets mee.’

‘Eet je niet?’

‘Nee.’

Amber bleef met starre laserblik de patrijs op het bord van haar werkgever doorboren. En de oneindige Vlaamse regen biggelde in naarstige straaltjes van de ramen van restaurant PAPILLO.

Meneer Cyriel haalde zijn schouders op. Hij knoopte zijn vest dicht om de ergste wijnvlekken aan het zicht te onttrekken en greep naar zijn bestek.

‘Ga je je zelfs niet excuseren?’

‘Hé?’

Mes en vork stokten in hun beweging; ze wezen falanxmatig schuin omhoog in de richting van het krenge dat nu nog een verontschuldiging eiste ook.

‘Maar wat zeg je nu toch?!’

Amber bleef gevaarlijk roerloos; alleen haar ogen vernauwden zich even tot spleetjes. Cyriel D. keek even naar het lege wijnglas en het volle glas water voor haar. Er was nog niemand opgedaagd om haar wijnglas bij te vullen. Zijn eigen wijnglas was halfvol en aan zijn glas water had hij nog niet genipt.

‘God-verrrr-domme,’ deed hij dan langzaam, hij nam er zijn tijd voor, de r rollend als een ingehouden brul, de tanden op elkaar geklemd, het kwam als een braakbal uit de diepten van zijn buik, hij leek het kapot te kauwen en in haar gezicht uit te spuwen. Vlak daarna zetten zijn mes en vork zich in beweging, in de richting die hij daarnet al verbouwereerd had uitgestippeld.

Niet de dode patrijs, maar de beide wangen van directiesecretaresse Amber waren de vleselijke porties waarin meneer Cyriel met onbedwingbare woede zijn mes en vork plofte. Hij schrok van zijn onbesuisde daad, sprong op, maar Amber was met een gruwelijke gil nog vlugger opgeveerd. In haar rechterwang stak een vork, in haar linker een mes.

Andermaal kleurde een en ander rood.

Verbijsterd keek iedereen toe hoe Amber met een robotachtige tolbeweging op de grond kukelde. Kreten van afgrijzen weerklonken alom. Toen kwam Meredith toegesneld, gevolgd door Rudy en Tore. Ze ging schrijlings op Ambers buik zitten, spreidde haar armen, zette er dan haar knieën op en trok vervolgens met één

snelle beweging het bestek uit de beide kanten van het hoofd van het slachtoffer.

Ondertussen had ook een dappere gastronom zich op meneer Cyriel gegooid. Ze lagen nu naast elkaar op de grond, terwijl de man Cyriels armen achter diens rug in bedwang hield.

Met bloedende konen werd het bestekslachtoffer door Meredith naar de keuken afgevoerd. Dat was niet naar de zin van enkele gasten, die verontwaardigd hun borden van zich afschoven en aanstalten maakten om de PAPILO te verlaten. Uit die keuken viel immers niks goeds meer te verwachten.

Meneer Cyriel werd nu door de koks rechtop gezeuld en ook gevankelijk weggeleid.

Toen braken de stemmen los in het restaurant.

‘Die menseneter...! Heb je dat gezien? Die verdient de doodstraf.’

‘Zij is wel begonnen hé!’

‘Ja, maar moet ze daarom als een steak behandeld worden?’

‘Steak Pretentie, ja!’

‘Die zal heel lang niet gekust kunnen worden.’

‘Wat gaan ze er nu mee doen?’

Toen kwam plotseling meneer Cyriel weer tevoorschijn. Stilte alom.

‘Er is... er is toevallig geen dokter in de zaal hier?’

Enkelen schudden van nee. Cyriel Deforche verdween weer.

‘En de politie? Moet de politie hier niet zijn?’

‘Of de 112. Moeten wij de 112 niet bellen?’

Toen verscheen wrevelagente Meredith.

‘Storm in een glas water, nou: wijn,’ zei ze tegen iedereen in het algemeen.

‘Een eh... een woordenwisseling. De dokter is gebeld. Geniet u rustig verder, dames en heren. Met excuses vanwege chef-kok Rudy en het personeel. Het zal niet meer gebeu... ‘

In de keuken weerklonk een ijzelijke gil.

De inderhaast gealarmeerde bevoegde diensten konden alleen nog maar de gastronomische dood van dessertkok Tore constateren. Chef-kok Rudy had diens hoofd secondelang in een van de grote borrelende sissende frituurmanden ondergedompeld. Regen biggelde tappelings van de keukenramen, waarachter zich een weergaloos panorama ontvouwde.